

[Korsgaard.]

gennemførtes? Ja, intet er sikrere, end at Følgen vilde blive, at de nye Huse kunde bygges meget billigere, idet der fornuftigvis medgaar en meget stor Portion Arbejde til Opførelse af en Bolig, og intet er sikrere end, at naar de nye Huse bliver meget billigere, saa bliver de gamle mindre værd. Derfor er intet sikrere, end at det ærede Medlem Hr. Krag's Politik fra den Tid ført ud i Praksis uvægerlig vilde medføre, at Grundejerne mistede alle deres Penge. Kan man saa ikke have Lov til at sige, at det er i Sandhed uselvsk at vælge netop en Mand, der vil den Politik, til en af de mest betydningfulde Stillinger indenfor denne Organisation? Jeg synes det. Men man kan jo kun være glad, naar man træffer Uselvskhed, og den har man altsaa truffet her.

Jeg maa i øvrigt, da jeg nu er ved Grundejerne, have Lov til at sige, at jeg ikke er saa henrykt ved den Gevinst, der er skaffet dem. Men saaledes gaar det jo desværre, naar man summarisk kører op og ned, saa gavner man nogle, man egentlig ikke vilde gavne, og omvendt skader man maaske andre, som man ikke vilde skade. Her kommer man efter min Mening til — maaske i for høj en Grad — at gavne Grundejerne derved, at jo mindre Kronen er værd, des højere bliver forholdsvis Prisniveauet, og jo højere Prisniveau des større Værdi for de paagældende Ejendomme; altsaa, man giver dem ikke alene en Sikring mod en Nedskæring som den, jeg maatte gaa ud fra at Direktør, det ærede Medlem af dette Ting Hr. Krag vilde have gennemført, man undgaar ikke alene denne Nedskæring, som jeg vilde være saare betænkelig ved at komme ind paa, men man skaffer yderligere Grundejerne en Fordel, og det er jeg altsaa ikke saa henrykt for. Men, som sagt, naar man gør noget godt, kommer man sjældent saa godt fra det, at man ikke ogsaa gør noget uheldigt, og her synes jeg beklageligvis, man er kommet til at gavne, hvor man egentlig ikke skulde have gjort det, men det maa man jo tage med. Men alt i alt tror jeg ikke, det danske Samfund kunde have baaret det Forhold, der var opstaaet derved, at Sterlingen havde een Kurs og Kronen en helt anden.

I denne Forbindelse har der været ført en Del Tale om Nationalbanken, og man siger jo, at Nationalbanken ikke har gjort sin Pligt. Det er muligt, at den ikke har det; jeg maa hævde, at Regeringen har gjort det umuligt for den, men det er jo ogsaa muligt, at den heller ikke vilde have gjort

det, selv om Regeringen ikke ved sine Handlinger havde gjort det umuligt. Men i øvrigt, denne stærke Skelnen mellem en Nationalbank, der er en privat Bank, og Staten lader sig i en moderne Stat ikke opretholde. Det er en Selvfølge, at hvis Guldkronen skulde være holdt, kunde det kun være sket ved en overmaade høj Diskonto, ved en overmaade stærk Kreditindskrænkning, og det vilde Staten som saadan sikkerlig overmaade nødtigt have fundet sig i. Nu kan man jo nok formelt sige, at det kunde Nationalbanken have sat sig ud over, men det er dog vistnok en noget for formel Betragtning. Hvis Landets Næringsliv saa nogenlunde som Helhed var indstillet paa, og Politikerne maaske ogsaa, at det var et urimelig stort Offer at paalægge Nationen, saa tror jeg, ingen Nationalbank kunde holde Stand derimod. Derfor kan jeg aldeles ikke se, at denne Skelnen kan trækkes med den Skarphed, som nogle vil gøre det, af den simple Grund, at den ene, Nationen i Almindelighed, vel ikke helt lader sig kommandere og nu en Gang gennem Ministerium og Rigsdag, hvad det nu kan være, har Magtmidler, som ingen Nationalbank helt kan modstaa.

Saa siger man efter det, der er sket som Følge af Kronens Fjernelse fra Guldets, at Nationalbanken nu i Virkeligheden ledes herfra. Om dette er rigtigt eller ikke rigtigt, skal jeg lade staa hen, men jeg nærer dog mine Tvivl om, at det i afgørende Grad er rigtigt. Jeg har set skrevet i et konservativt Blad, at man skulde være forsigtig med at lade Politikere lede Nationalbanken, for Politikere stod ikke højt i Kurs. Det tror jeg Bladet har Ret i, men maa jeg have Lov til at spørge: Staar Bankdirektører da højt i Kurs? Det synes jeg maatte blive det næste, det var naturligt at spørge om, og her synes jo den højtærede Statsminister og jeg for en Gangs Skyld at være enige. Det gør de ikke; der er jo efter de sidste Dages Begivenheder, saa vidt jeg ved, ikke en eneste Storbank i denne By, som ikke har været ude i store Vanskeligheder. Naa, jeg tror, at det, at Rigsdagen faar en Smule fat i Forholdene, ikke gør nær saa meget hverken fra eller til, som nogle vil gøre det til. Om Nationalbanken er en Statsbank eller en privat Bank, har for mig aldrig været noget Evangelium; her kommer det an paa de Mennesker, man har til at lede, og om de har den tilstrækkelige sjælelige Styrke, kunde jeg næsten fristes til at kalde det, til i vanskelige Tider at sætte Trumf paa overfor en Regering, den Trumf, som